

ĐC87

Đ 253T

ĐÊM

THỨC

Thơ : Đào Hữu Thức

HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG

*Tác phẩm được Hội VHNT tỉnh Lâm Đồng
tài trợ năm 2003*

Nhớ nhà

Đâu ngờ xa xứ lâu rồi
Bỗng dưng thấy nhớ như hồi mới đi

Cho dù làm cánh chim bay
Hồn sao vẫn mộng ngày về, tôi ơi !

Miếng trầu của mẹ

Nhọc nhằn quần vải, áo nâu
Mẹ không trang điểm, miếng trầu làm duyên

Mỗi ngày một buổi chợ phiên
Gánh trên vai nặng qua liềm máy thôn

Bao lần Tuy Phước, Quy Nhơn*
Nắng nung, trắng cát chân trần mẹ tôi

Cả khi móm mém nụ cười
Miếng trầu phải cối giã, rồi mới nhai

Mẹ tôi vẫn cứ duyên hoài
Môi như kẻ chỉ, không phai sắc mầu

Bao nhiêu năm rồi còn đâu !
Mẹ đi mang cả miếng trầu duyên theo.

* Huyện Tuy Phước và Thị Xã Quy Nhơn của Tỉnh Bình Định.

Cây Ngũ sắc trên mộ con

Mùa xuân trên nghĩa trang
Hoa dẫu nổi buồn giữa màu vàng, màu đỏ
Ta gọi thầm Hồng Ân con ơi !
Chỉ là tiếng kêu trong nỗi nhớ

Ôi! Những cây Ngũ sắc hoa vàng
Cành như khô mà lá vẫn xanh
Quanh năm sống lẻ loi cùng mộ
Mùa xuân mới có người đến thăm

Ta biết ta chưa bằng ngũ sắc
Trong lòng còn trăm mối ngổn ngang
Ngửa mặt có than trời, trách đất
Chỉ đầy thêm giọt lệ trần gian

Nếu thơ chôn được vào lòng đất
Và nở trên mồ những nụ hoa
Ta gom hết những ngày tháng nhớ
Thấm vào ngũ sắc chút tình cha !

Chia em bài hát cũ

Xin chia cho em rằm tháng tám
Có cây đa, chú cuội, mảnh trăng đầy
Bằng bài hát : Tôi ngây ngô ngày trước
Những đại khờ chấp cánh tuổi thơ bay

Bài hát tôi có cây đèn trái ấu
Khung bằng tre – Chị lấy sau nhà
Những giấy rơm, những keo cơm nguội
Vẫn đẹp vô cùng – lòng chị thiết tha

Bài hát tôi có viên kẹo bột
Từ mật, từ khoai, từ sản quê hương
Được kẹo, tôi chỉ cầm- sợ hết
Ăn dè, nên nhớ được lâu hơn ?

Bài hát trắng bay qua đồng lúa
Kéo theo đám trẻ chạy xa nhà
Mê trăng ? Hay đã là tiền định ?
Sau này có đứa phải đi xa

Giờ, tôi là một kẻ xa nhà .
Hát Trung Thu bằng hồn thơ đại
Em ở phố, mùa trăng đâu được mấy
Xin hát chia em một chút trăng xưa.

Chuyện nhà quê

Khó nói với em cây lúa
Khi em chưa hề bước ra đồng
Có thể em đã thấy trên phim ảnh
Làm sao em biết được hương thơm ?

Có bao giờ em bước chân trần
Để nghe hết cái êm của đất
Đã thử một lần ăn cơm ngòai bệt
Uống bằng gáo dừa múc nước trong lu ?

Em biết không ? Trưa nắng bể dâu
Trẻ vẫn cười vui theo con chuồn chuồn ớt
Từ ruộng về, chiều lạnh tím môi
Không ai để nụ cười phải tắt

Có người để ý nhau đầu năm
Đến mùa thu, chưa dám hẹn riêng để gặp

Người ta yêu nhau tận đáy lòng
Có người góa bụa từ thanh xuân ở vậy

Buổi chiều

Xanh xanh khói bếp vờn mái rạ
Mùi cơm lúa mới thơm khắp làng
Chiều xuống, bầy gà chưa về vội
Cứ nhẩn nha cùng bạn dưới bờ mương

Buổi chiều xanh, ngơ ngẩn cánh diều
Đứa bé nằm lưng trâu nghêu ngao
Bầy trâu đủng đỉnh về đường cũ
Thời gian theo mây bay trên cao

Buổi chiều- tiếng mẹ gọi con về
Tóc chị bay mùi hương bồ kết
Mẹ cho cái đẹp, cho cái sạch
Lời ca dao ấm áp hiên nhà

Có lúc mơ buổi chiều quê xa
(Dù đã lớn đến dài râu, bạc tóc)
Tôi thấy cả một trời sáng rực
Đây hoa trên cánh đồng thanh xuân.

Nhớ

Nhớ vầng hết nắng mầu thu
Ngày vừa sáng bỗng nhớ như đã chiều

Nhớ làm đêm tối buồn hiu
Mặt trời riêng nhớ sáng điều tưởng quên

Năm mới niềm nhớ cũ

Bận lòng mãi, vẫn chưa về được
Dấu xa cách tình quê đâu dễ mất
Sáng mai ra nhìn về phía mặt trời
Năm mới rồi ! Niềm nhớ cũ khôn nguôi

Ngày ấy tóc em mới đuôi gà
Mùa xuân gió nam non về sớm
Áo mới – Lặng nhìn em chột lớn
Anh cũng quên mình là trẻ thơ

Hình như lòng có chút riêng tư
Khi em liếc nhìn anh khang khác
Cái liếc mắt nhanh như tia chớp
Mà dài nỗi nhớ mấy mươi năm

Quê nghèo, có ai đếm thời gian
Rối tay những ngày lúa xanh, lúa trở
Cũng không buông cái nơm, cái đó
Quên cơ hàn, xuân đầy ấp niềm vui

Đòng đòng non ngọt lịm nắng trưa
Trái ổi xanh chia từng miếng chát
Khế cắn chung, chua trào nước mắt
Cười rung cả đồng rơm vàng

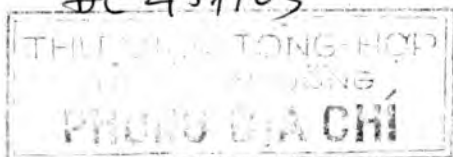
Xa bao ngày đâu để gì quên
Em tóc cháy, môi hồng chợt thắm
Em bé nhỏ trong tôi bỗng lớn
Thành hào quang trong nỗi nhớ quê nhà.

Chị

Quê nghèo xưa ít trẻ đến trường
Chỉ đến lớp những con nhà khá giả
Tôi đi học – từ bờ tre, mái rạ
Có chị trông theo từng bước, âm thầm

Chị vẫn thường nước mắt chảy quanh
Hay chép miệng : Em mồ côi, bé dại
Mà chị có hơn em là mấy
Phải chăm tôi – Chị làm mẹ mười lăm

ĐC 451/03

Tôi đi học từng ngày,
Chị chạy chợ từng phiên
Tôi đi học bằng xuân xanh của chị
Thầy cô tôi đổi thay từng kỳ dạy
Còn chị một mình...suốt tháng, suốt năm

Chị dạy tôi nét ở, nét ăn
Những bài học – tôi suốt đời còn nhớ
Tôi không dám, tôi cố không làm lỡ
Bởi chị phạt tôi bằng nước mắt của mình

Chị tôi là cuốn sách đầu tiên
Tôi học mãi để trở thành người lớn.

Khi Đà Lạt mưa

Mênh mang, mênh mang mưa
Một chút buồn – Đà-Lạt
Bão đầy nơi quê xa
Biết ai còn ai mất

Mưa gió là chuyện trời
Mà cũng làm băng khuâng
Làm sao rồi câu hát :
Con đò và bến sông...

Còn em chắc bạc mầu
Môi hồng và mắt biếc
Còn em chắc đã mòn
Trái tim thơ thẩn xưa

Còn ta áo cơ hàn
Trời chưa mưa đã ướt
Hồn mỏng đôi cánh mơ
Bay chưa qua tầm mắt

Quê xưa và em xưa
Lãng đãng trong chiều mưa
Hồn ta theo con nước
Về xuôi tự bao giờ.

Người thầy đầu tiên

(Cho thầy Q.P.Xuân ở Lộc Ninh - Lộc Hạ)

Ngày ấy, trường làng tôi mấy lớp
Lớp một, lớp hai, ghép lớp vỡ lòng
Giờ ra chơi có đứa còn ngồi khóc
Thầy dỗ đừng nhớ mẹ, vôi ăn

Nhóm làm toán, còn nhóm kia tập viết
Thầy ngược xuôi dạy mấy đứa đánh vần
Lớp vắng hay đông còn tùy thời tiết
Thầy chỉ một mình đâu được ung dung

Trẻ ngày xưa sợ thầy hơn cha mẹ
(Thầy chỉ nhíp roi, chưa đánh bao giờ)
Dẫu chăm lắm vẫn thích chơi hơn học
Được thầy khen một tiếng – mừng no !

Có những người lớn nhanh hơn chữ nghĩa
Chưa viết được thư đã phải vợ chồng
Thầy lại dạy lớp con, lớp cháu
Cả xóm xem thầy là thầy chung

Trường quê nghèo với mái tranh vách đất
Thầy áo bà ba, đạm bạc tháng ngày
Hiền như giấy rơm, bút lá tre chấm mực
Thầy dạy cho tôi chữ thảo, chữ ngay.

Tết gặp đồng hương

Gặp nhau như thấy quê nhà
Khi hát câu hò điệu lý
Chén rượu giao tình trên núi
Tưởng mình như đã về xuôi

Trần gian đâu cũng đất trời
Sao cứ nhớ hoài một chỗ
Xuân đến lòng càng thấy nhớ
Một vùng quê cũ xa trông

Ta quanh năm cùng nương rẫy
Mà quê bát ngát ruộng đồng
Khi thấy ngọn rau, đọt mía
Lại thêm một chút hương rơm

Mời nhau một vuông bánh nớ
Chút tình quê lúc tha phương
Hương nếp vừa thơm đầu lười
Cầm bằng gập lại cố hương

Cho bỏ những ngày cô độc
Nhớ liêu xiêu giữa phố phường
Hãy uống cho vui rồi hát
Cho ta no tiếng quê hương.

Nhớ Qui Nhơn

Bao năm xa còn được mấy mùa xuân
Bởi có những khi buồn vì nhớ
Em đừng nghĩ rằng tôi giả bộ
Vì nhớ quê ai nhớ trậ bao giờ

Tôi có những ngày hè sáng rực khu hai*
Trời nắng đẹp cá còn tươi hơn nắng
Tiếng guốc em giống ai đi chợ sớm
Xa mơ nghe : tiếng nhạc rặt hơi nồm

Nhớ mưa phùn tháng chạp hằng năm
Đầm Thị Nại chạp chùng sóng vỗ
Em cứ vui như đi xem hát bộ
Dù đội đến trường cả mưa Qui - Nhơn

* Khu vực bãi trước, đường Nguyễn Huệ

Nhớ những khi tôi học dưới đèn đường
Cho đêm dài hơn với trăng, với bạn
Cũng để thắm một cái nhìn mới lớn
Giữ đến bây giờ làm chút của riêng

Tôi tập làm thơ khi tập làm quen
Với những cây dương liễu vào Ghềnh Ráng**
Với biển trưa làm chỗ chờ bè bạn
Với cổng trường tôi tập đứng lặng yên

Chưa bài thơ nào nói được với em
Tôi và Qui - Nhơn của mình ngày ấy
Thời gian tôi - không như giòng nước chảy
Nên xa rồi - còn nhớ miết ngày xưa.

** Đường vào mộ Hàn Mặc Tử

Quê ơi !

Có đi đâu ta cũng muốn quay về
Quê là chỗ thảng ngày ta cứ nhớ
Vẫn là đám mây, vẫn là cơn gió
Sao bây giờ xa quá gió, mây xưa

Con đường nhà không còn dậu mỏng tơ
Tiếng gà sớm, chim trưa đâu còn mấy
Bụi tre không còn sau làn máy ủi
Mái tôn làm mất bóng chim câu

Tiếng còi xe thay tiếng gọi nhau
Không còn vẫy tay, đợi chờ hồi hộp
Người ta hẹn nhau trên đường cao tốc
Xa dần gốc rạ dưới bàn chân

Nhôm nhựa vôi thay hết tre nan
Chợ chẳng còn phiên ngày nào cũng họp
Ai còn giữ chiếc áo vá quàng ngày trước
Giữ một thời tát nước đêm trăng ?

Nhà nào cũng khoá cổng mấy lần
Đám trẻ hết đường hái hoa, bắt bướm
Như lũ ghé nằm trong chuồng ấm
Nhai rơm khô mơ đồng cỏ xanh

Bến sông xưa bờ đá bao quanh
Có lẽ nước bây giờ đã dũ
Con chuồn chuồn thiêng từ ngày xưa ấy
Chẳng ai nhờ cần rốn tập bơi

Về giữa bao la núi rộng, sông dài
Ôi ! sông núi vẫn là sông núi cũ
Người thành phố mà hồn đâu ở phố !
Quê ơi quê ! Ta lạc mất nhau rồi

Chị và lúa

Lúa về trên vai của chị
Toả hương thơm như một câu mời
Chị thở bằng nụ cười rất nhẹ
Phả vào hương lúa chút hương vui

Chị về nhà bằng đôi chân trần gian
Mặt trời nghiêng soi thành bước thiên thần
Đâu đó con chim quyên về đậu
Hát tình ca trên đồng thanh xuân

Người đi xa chưa thấy ngày về
Chỉ còn có riêng mình ngày cũ
Chị gánh trên vai nặng thêm chút nhớ
Nên ưu tư lẫn nét dịu dàng

Em đi về – hồn cơn gió nam
Bay theo hương lúa chín quê mình
Lòng chị xót xa – cơn gió bắc
Chị cười trên những nỗi truân chuyên

Sông quê

Quê nhà có một dòng sông
Chẳng thơ, chắc lúc phải lòng nên thơ

Khi bên kia mẹ ven bờ
Bên này cha đã ngẩn ngơ tình đầu

Ngày xưa người lớn yêu nhau
Nên sông ngọt ngào đến tận hôm nay

Tôi về tắm giữa sông dài
Nghe trong nước có những ngày mẹ cha...

Mưa từ dưới Giã mưa lên*

Mưa từ dưới Giã mưa lên
Phủ đầm Thị Nại*, cồn Chiêm* một màu
Mưa mù, gió ngược thuyền chao
Dập duềnh sóng nước, lao đao mái dầm
Sáng từ chợ Bến* xa xăm
Theo tôm, cá dầm ra tận Qui Nhơn
Chiều đành hứng chịu mưa tuôn
Áo phơi che gạo-phố phường về quê
Gió bầm tay lạnh môi tê
Người còn ấm lửa hương về mái tranh
Mưa từ dưới Giã mưa lên...

-
- * Giã : Tên gọi cũ khu vực TP. Qui nhơn trong ca dao.
 - * Đầm Thị Nại : Đầm lớn ở phía Bắc TP. Qui Nhơn
 - * Cồn Chiêm : Khu rừng ngập mặn ở cực Bắc đầm T.Nại
 - * Chợ Bến : Chợ nhỏ, họp trước khi trời sáng thuộc Xã Phước Thuận, Tuy Phước, Bình Định.

Uống cà -phê

Ngày xưa hay uống cà-phê quán
Một chỗ vui chơi với bạn bè
Xa xứ, khi về không tiếng hẹn
Thèm gặp nhau : tìm quán cà-phê

Yêu nhau ta cũng thường quán cóc
Ly cà-phê chỉ để cầm chừng
Chuyện học hành, chuyện mưa, chuyện gió
Bao lần mới đến chuyện...trăm năm

Từ lúc trăm năm – đời mỗi sáng
Ly cà-phê sớm dưới hiên nhà
Ta uống hương thơm cùng ánh mắt
Dịu dàng em phải xuống hồn ta...

Giận

Thoáng gặp trên ngã năm*
Đã vội vào lớp học
Ai làm đến giận thắm
Cho tay run nét viết

Có phải sương Đà Lạt
Làm buổi sáng bồi hồi
Có phải rừng thông hát
Nói những điều xa xôi

Hay tại người vô ý
Đi ngang nỗi đợi chờ
Không nhìn ra tiếng gọi
Tôi gửi vào sương mờ

* Ngã năm đi về Đại học Đà Lạt

Đà Lạt tháng giêng

Tháng giêng cỏ non vừa độ
Nắng lên gặp bước chân người
Chợt sáng như theo gót đò
Nụ hoa vàng sắc xuân vui

Tháng giêng mặt hồ lặng sóng
Làm gương soi cả đất trời
Nắng buổi chiều, sương buổi sáng
Hồ soi những bước rong chơi

Tháng giêng Anh Đào nở rộ
Chỉ một lần cho mùa xuân
Nhụy chiếc hoa đơn cánh mỏng
Vì ta hoa nở hết lòng

Tháng giêng phố là phố cũ
Nhàn du bước dốc, bước đồi
Nhìn, lối vương vào ai đó
Mùa xuân dễ hái nụ cười

Còn những cơn mưa xa

Đà - Lạt hôm nay mưa rất nhẹ
Nắng lẩn vào mưa, sáng lẩn chiều
Chưa đủ để làm người lỡ hẹn
Mưa như giả bộ hờn yêu

Vẫn đủ nhắc ta ngày cũ :
Liêu xiêu nón lá mưa phùng
Như ngọn tre già mùa gió bắc
Mẹ tảo tần bước trượt, bước run

Vẫn đủ nhắc ta giờ miệt dưới
Sân trường mưa lũ biến thành sông
Cô giáo dạy học trò tập hát
Như quên nước ngập dưới chân

Mưa gió làm sao em thấy hết
Mưa ở đây, lũ ngập phương nào
Mưa lũ có làm ta vất vả
Cũng làm ta biết nặng tình nhau

Đôi khi cứ tưởng mình quá khổ
Dù chỉ lạnh quanh chút mưa rời
Em như Đà – Lạt chưa hề lũ
Nào biết nơi nào mưa bão rơi !

Đà -Lạt hát

Quanh ta hoa lá mầu xanh mướt
Nắng phủ đầy lên dấu chân người
Ta lén lên đồi không ai biết
Vẫn còn nghe tiếng hát rong chơi

Như tiếng gọi nhau trong chiều sương,
Lãng đãng bên kia hồ Xuân Hương
Lời ca hay bóng cây đổ xuống
Quần quít như mây chỗ ta nằm

Từng nghe một thuở “Đà Lạt gió”
Dấu mình trong câu hát chờ nhau
Ai hát cho người trong cửa sổ
Sáng lên niềm nhớ giữa đêm sâu

Tiếng hát ngân nga thành rượu ngọt
Ta nghe như dịu nắng ban mai
Có lúc êm như lời khẽ nhắc
Chút tình xa vắng giữa chiều phai.

* Một tình khúc của Đào Hữu Thức

Hy vọng

Ai ôm đàn giữa đời ngổi hát
 Nghêu ngao tình khúc đợi trăng mùa
 Mà trăng đã có từ cổ tích
 Mênh mang che kín hết ngày xưa

 Ta đến lúc thấy mình lớn tuổi
 Dẫu suốt đời trôi những đại khờ
 Biết cái ăn từ mo cau, bẹ chuối
 Cám ơn người – tình nghĩa câu thơ

 Nên chưa từng thấy mình tuyệt vọng
 Chưa để lòng cơn áo đến u mê
 Ta đang còn xin đừng xem ta hết
 Ta có đi, rồi sẽ lúc quay về

 Ta lặng yên như là cửa khép
 Nhưng thật tình chỉ khép hờ thôi
 Người cứ mở – dẫu bằng ánh mắt
 Ta đón mừng – Ôn lấm, một niềm vui.

Nghe tình ca ở Thác Prenn

Như mây, xuống núi một mình
Vướng câu “Lệ đá” buồn tênh cuối đèo

Người đông mà cảnh chợ chiều
Không ai buồn vỗ tay theo khúc tình

Tiếng đàn bầu, tiếng đàn tranh
Lẫn vào tiếng thác câu mình nhớ nhau

May trời đất chẳng úa nhàu
Không mưa – môi vẫn còn mầu đỏ tươi

Em vui – không với nụ cười
Mà tôi đã biết từ hồi...rất xa.

* Tên một bài tình ca cũ

Bạn đến chúc xuân và đọc thơ

Cám ơn bạn đến thăm tôi
Cho ngày xuân ấm những lời hàn huyên
Cũng may còn có chút duyên
Nghe câu thơ để không quên phận mình
Chia nhau miếng bánh chưng xinh
Là nâng niu lắm chút tình đã xa
Thơ xuân đầy ắp chuyện nhà
Chuyện con sông, chuyện cây đa, sân đình...
Thơ thơm khăn áo, ân tình
Cho câu hát đón đưa thành yêu thương
Bạn về tôi gần ngỡ buồn
Chỉ còn thơ giữ chút hồn quê xa...

Xuân 1999

Hình như

Hình như chưa khỏi bến mơ
Nửa sông tha thiết, nửa bờ đứng đưng

Hình như tôi với nửa chừng
Thấp cao chi, chẳng đặng đừng lợi danh

Hình như tôi bước loanh quanh
Chân này vấp, chân kia quành ngẫu nhiên

Hình như...phải cuộc truân chuyên
Đành không - sắp ngã, đổ đên với người ?

Hình như khóc, hình như cười
Hình như tôi dở dang rồi ! Hình như ...

Ngựa về...

Tôi ơi ! ngày đã chiều rồi
Gió sương nào cũng bời bời gió sương

Ngựa về chưa kịp hoàng hôn
Hồn đau nắng quái, thân buồn vết roi

Vó khua chưa hết truong đời
Tìm đâu tiếng hí vang ngoài cõi riêng.

Ký ức biển

Ta cùng đá đã yên rêu...

Nồm lên, mặn muối bay theo kín người

Hồn say, chìm giữa mù khơi

Chập chờn sóng, chập chờn người gọi tên

Chập chờn nhớ, chập chờn quên

Chập chờn phố núi vàng lên đã quỳ*

* Loài hoa dại màu vàng, rất nhiều và rất riêng của DaLat.

Qua đèo Ngang

Mấy thuở đi qua đèo dốc cũ
Tìm hoài không thấy dấu người xưa
Có đâu cổ tích quanh đường nhựa
“Cỏ cây chen đá ...” chỉ bụi mờ !

Ta là ta một kẻ qua đường
Ta là ta một kẻ tha hương
Với những người tóc trắng, áo thâm
Chạy theo xe ngược dốc, xin tiền

Ta là ta như một kẻ vô tri
Ta nhìn em như nhìn hoa, lá
Khi em tìm qua bao bờ đá, bụi cây
Để bán cho ta những trái sim đẹp đẽ
Ta chợt hiểu sao mưa mà tóc cháy
Tuổi mười lăm – em chưa có dậy thì

Ta xấu hổ cơn vui chiều hôm trước
Đi lánh những nỗi buồn không có thật
Khi biển vẫn còn xưa gió hoang
Làm cơn nồm thổi buốt đèo Ngang.

Nguyễn Tiêu ở núi

Ta mở hồn đón đêm ngoài sân
Mà sân nhà rộng đến chân rừng
Nên trăng bát ngát về mọi chỗ
Một lần ta sáng cả trời... trăng

Không có ai ta thành chú cuội
Ngâm nga từng chút chén trăng đầy
Nghe say từ lúc vừa được uống
Những mảnh trăng đầu trên lá cây

Vàng như nắng- không là nắng quái
Tơ gió êm – không phải heo may
Và mây chỉ để trời thăm thăm
Một trăng – mềm quá khứ vị lai

Riêng một mình ta riêng ánh trăng
Một đêm rằm sáng đến bao năm
Cũng may ở núi ta một cõi
Nghe trăng reo bằng nhịp tim mình.

Tháng giêng - Cám ơn em

Có phải đời ta là cổ thụ
Đã tàn phai những ước mơ xanh
Em đâu biết đường chiều áo trắng
Em về hoa nở rộ chung quanh
Ta cũng thấy có một cành hoa tím
Rất dễ thương, trên mái tóc hiền

Từ đó, ta về như ngã bệnh
Sáng chiều lòng vẫn cứ nao nao
Nhớ nhau thành chút buồn rất nhẹ
Cũng đủ yêu thương với ngọt ngào

Ba mươi như bài ca đã cũ
Như đàn cầm lặng tự trăm năm
Ta đứng chờ bên đời hiu quạnh
Tặng em sầu khúc – lỡ thành quen

Cám ơn em ! Em là tháng giêng
Nên ta được sống bằng lộc mới
Vừa gặp, đừng bỏ đi quá vội
Cho ta chia niềm thân ái vừa xanh

Ta đã quen một dòng suối

Có lúc ta làm thân người lạ
Tưởng như nắng gió đuổi xua mình
Tưởng như Vĩnh Hảo toàn là muối
Trắng đầy ngoài bãi, trắng trong tim

Nắng làm cho ngày dài thênh thang
Làm cho trời đất rộng vô cùng
On lăm – khi mời nhau ly nước
Ta nghe mênh mang tình Huyền Trân

Dẫu ngày nắng đến không chịu nổi
Nắng khô giòn cả vạt mồ hôi
Chiều bên nhau, bên nguồn nước suối
Thấy đất trời bỗng dịu như thu

Gió cũng dịu dàng hơn ta tưởng
Dẫu ngoài kia làm sóng chập chùng
Em cũng dịu dàng như giọt nước
Ta bỗng thấy mình hết lạ thành quen.

Vĩnh Hảo 2/2002

Qua động cát

Ta dừng chân bên đồng cát trắng
Làm con cừ nhỏ dưới chân em
Mơ thôi, lòng đã đầy biển sóng
Lao xao, nghìn nhịp đập tim mình

Quên sao ? Ta quen nhau từ thuở
Đêm trần gian vàng ánh trắng rằm
Sau đó em về cùng biển bạc
Làm sao dấu được nét da ngăm

Làm sao dấu được ta ánh mắt
Biết gọi nhau bằng những ngậm ngừng
Làm sao dấu được ta hình dáng
Bay chập chờn từng nét hoa văn

Những tháp đền thiêng liêng còn đó
Những sử thi ngàn năm vẫn nhớ
Em từ đâu, nơi gió cát vô thường ?
Cho ta mơ hồ hình bóng Chiêm Nương.

Tuy Phong 03/02

Rừng Thu

(Giữa đèo Ngoạn Mục có một rừng thu...)

Đường xuân chưa hết, trời chưa hạ
Một mảng rừng quen- vàng như thu
Màu lá với ta như màu nhớ
Mang mang huyền hoặc cõi sương mù

Rừng thu ! Rừng thu không cánh chim
Lá bay vô vàn, trời lặng yên
Níu chân, kéo áo hồn lang bạt
Một bước đi – nào biết nổi chìm

Một bước ta thương thân gỗ mục
Thì đốt cho xong hồn tan tác
Khói còn thơm lừng cỏ xanh
Làm ấm quê nhà bấy thú hoang

Có gió gởi lên hồn biển cả
Nắng về rục rỡ trong màu lá
Vang vang đâu tiếng gọi âm thầm
Xa lắc hôm nào hoa với trăng

Rừng thu – Mấy kẻ nhìn mà biết
Mình ta dừng chân với lưng đeo
Ngửa mặt với rừng mộng mênh, hát
Bao nhiêu chiếc lá vàng thu reo

Ai biết lúc : quay đầu về núi
Thì lên hay xuống đâu cần vội
Trên cao, dưới thấp là cuộc đời
Ta cứ rừng thu nhẩn nha chơi.

Cám ơn chút nắng

tháng mười

Em thấy không ? Nắng rục cả trời
Thông biết hát tình ca với gió
Ta với núi rừng như quen từ thuở
Trần gian chỉ có hai người

Chỗ ta ngồi ánh nắng vỡ thành hoa
Mùi cây cỏ chia đều hai ngực
Con kiến nhỏ từ bên này sang bên khác
Ngoan như cổ tích giữa ngày dưng

Đám mây xa cũng hoá thành gần
Khi ta ngửa mặt từ đỉnh núi
Những ước mơ tưởng chừng lỡ đại
Khi về với núi hoá thiêng liêng

Trời tháng mười sao có nắng tháng giêng
Cây cỏ ấm quên những ngày mưa gió
Em hãy ấm cùng ta niềm vui nhỏ
Cám ơn đất trời bày tiệc sẵn trên cao.

Rời núi

Xa núi mùa xuân mà mưa dầm
Ngày âm u từng bước về xuôi
Bên cửa bóng người như dấu lạng
Theo ta vương vương bước chân đời

Đâu phải ta đi mà mưa gió
Để mùa xuân bão đến chân đèo
Ta đi – Làm nụ cười em tiễn
Nhuộm đầy sương Đà Lạt nhìn theo

Nên xa – biển cũng buồn như núi
Mang mang trắng sóng, trắng lưng trời
Nhắm mắt rong chơi cùng biển tối
Lòng vẫn đầy Đà Lạt sương rơi

Sang Tàu

Chiều qua còn trên đất Lạng Sơn
Chén thương hồ đậm tình phương nam
Rượu mới từng từng chưa đủ thiếu
Vừa sang biên giới lại gậy sòng

Nhắm chân gà nướng thêm mắm lóc
Uống bia Vạn Lực nhớ Gò đen**
Khi hay men lạ làm say bạo
Mới thương sao rượu gạo quê mình

Ra cũng dập vùi bên đất khách
Mới sang lòng đã muốn quay về
Đêm lạnh tê lòng nghe tiếng khóc
Mấy gã giang hồ xa xứ, say !

* Một loại bia chai của Trung Quốc

** Một loại rượu đế Long An - VN

Còn gì không ?

Rượu cần xưa làm bằng men lá
Chỉ mời nhau trong bản, trong làng
Ché rượu chưa bao giờ ra phố
Lấn vào mua bán, bon chen

Căn nhà xưa làm bằng tranh nứa
Quanh năm bếp lửa mấy khi tàn
Chỗ mẹ ru con, chiều chồng mấy thuở
Thêm lúa đôi nhà lại thêm gian

Khu rừng xưa xanh đầy cây cỏ
Lá rơi chim, thú cũng giật mình
Rừng xưa có cái nhìn ngơ ngác
Mang hình lá nỡn thuở nguyên sinh

Ngày ấy, bây giờ...trời Tây Nguyên
Nắng mưa ấm lạnh những thăng trầm
Rừng núi có bao loài hoá thạch
Mà ta còn gì không, trái tim ?

Lời xin lỗi mùa xuân

Xin lỗi cánh hoa bên đường
Quấn quít lần tôi qua vội
Hoa dại có những điều muốn nói
Mà tôi như kẻ vô tình

Xin lỗi tháng ngày thanh tân
Rực rỡ nắng vàng giêng mới
Hồn tôi vẫn còn đầy bóng tối
Chưa biết mở ra soi sáng lòng mình

Xin lỗi trời, xin lỗi đất mông mênh
Đã nhen nhúm cho tôi ngọn lửa
Tôi chưa thấp được câu thơ rực rỡ
Để cảm ơn cuộc sống, cảm ơn người.

Đi một mình

Ta chờ ngày mưa sang ngày nắng
Ung dung sáng sớm đến sương tàn
Đến khi đứng giữa trời xế bóng
Giật mình đã mất buổi hồn nhiên

Ta - ở - núi tiễn ta - ở - biển
Đi hoài núi, biển đã thành quen
Khổ nỗi ta đi cùng ta mãi
Chẳng mấy khi gặp được riêng mình.

Đêm thức

Ta ngại cả buông mùng, trải chiếu
Nằm nghe con thú đói vằng trắng
Nhắm mắt, dường như lòng vẫn mở
Tàn đêm chưa ? Có tiếng gọi thầm

Đêm, sao Đà Lạt lạnh vô cùng
Dù nắng chen, tràn sang bóng đêm
Núi rừng hoá phố, ồn như phố
Ta đành về chơi riêng cõi riêng

Sống mãi, đời vẫn dài chưa hết
Còn nhau, còn những phút hội hè
Nếu phải thiên đường hay địa ngục
Ta về cho sớm, bận lòng chi

Ừ, ta cứ thức cho đêm ngủ
Trong tim còn có một mặt trời
Sáng lên soi cả vùng tĩnh lặng
Giữ lòng qua mấy nẻo mù khơi

SAO EM KHÔNG VỀ

Đào Hữu Thức

Chậm, thông thả

1. Lâu em chẳng về có
2. (lâu) em chẳng về lúa

người chờ mãi nhớ vắng trắng
xanh con gái đã thành rơm

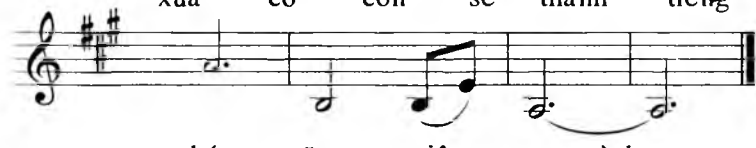
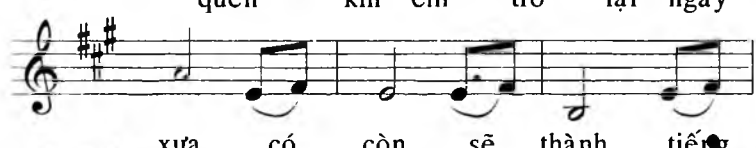
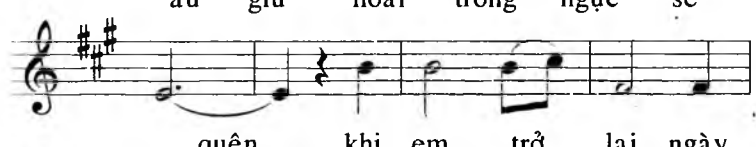
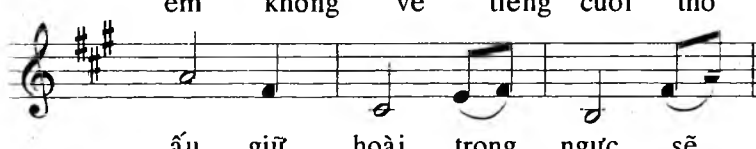
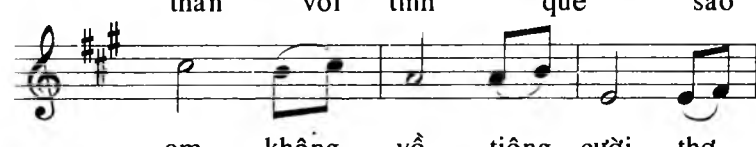
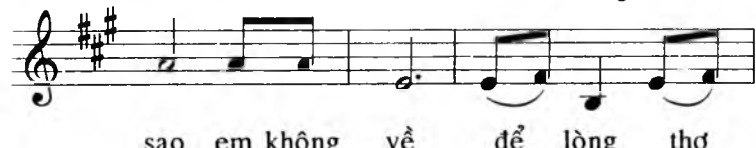
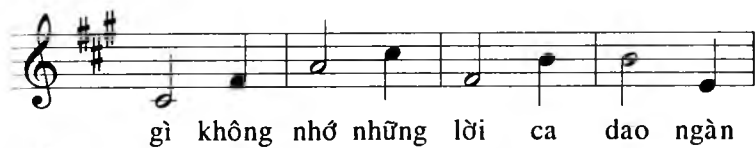
đại đã xa hoa
vàng nhớ nhưng em

cau vẫn rụng thêm xưa bụi
qua phố rộng dù có ngập

mờ tiếng cười đã hết
ngừng chắc gì đã thấy...

hồn ngắn ngơ lâu mình chạnh

lòng lâu em không về chắc

HOÀN CẢ

Đào Hữu Thức

$\text{♩} = 120$

Còn một con suối dưới chân

đôi bờ ta đến vui còn một vạt

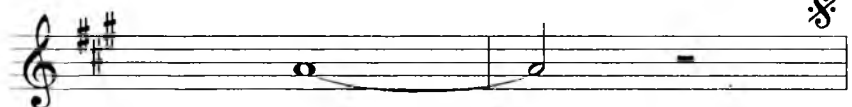
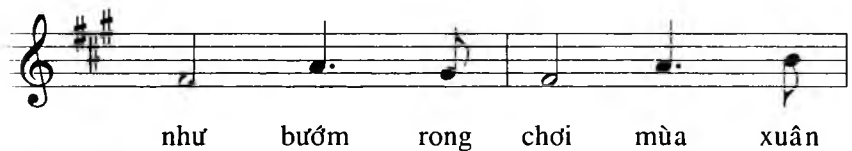
hoa phía lưng đèo mở hương

chờ một lần em ghé

chơi này em cùng

tôi qua đồi đi cùng hát với suối

reo này em cùng tôi qua đồi đi để

MỤC LỤC

	<i>Trang</i>
Nhớ nhà	5
Miếng trầu của mẹ	6
Cây Ngũ sắc trên mộ con	7
Chia em bài hát cũ	8
Chuyện nhà quê	10
Buổi chiều	12
Nhớ	13
Năm mới niềm nhớ cũ	14
Chị	16
Khi Đà Lạt mưa	18
Người thầy đầu tiên	20
Tết gặp đồng hương	22
Nhớ Qui Nhơn	24
Quê ơi !	26
Chị và lúa	28
Sông quê	29
Mưa từ dưới Giã* mưa lên	30
Uống cà-phê	31
Giận	32
Đà Lạt tháng giêng	33
Còn những cơn mưa xa	34
Đà-Lạt hát	36
Hy vọng	37

Ra biển	38
Chiếc bánh dầy đêm phà Bãi cháy	39
Nghe tình ca ở thác Prenn	40
Bạn đến chúc xuân và đọc thơ	41
Hình như	42
Ngựa về...	43
Ký ức biển	44
Qua đèo Ngang	45
Nguyên Tiêu ở núi	46
Tháng giêng - Cám ơn em	47
Ta đã quen một dòng suối	48
Qua động cát	49
Rừng Thu	50
Xuống đèo	52
Khi về Huế gặp em	53
Cám ơn chút nắng tháng mười	54
Rời núi	55
Sang Tàu	56
Còn gì không ?	57
Lời xin lỗi mùa xuân	58
Đi một mình	59
Đêm thức	60

*** Phụ bản : 02 ca khúc**

Sao em không về

Hoan ca

của tác giả

Đêm thức

thơ

Đào Hữu Thức

Chịu trách nhiệm xuất bản :

**Sở VH TT Lâm Đồng
Hội VH NT Lâm Đồng**

In 500 cuốn khổ 13 x 19 tại Xí nghiệp Bản đồ Đà Lạt
Giấy phép xuất bản số : 37/ VH TT do Sở VH TT
Lâm Đồng cấp ngày 16 tháng 9 năm 2003. In xong
và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 2003